

ת"פ 53043/09/20 - מדינת ישראל נגד סאמיה אבו שהאב

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 53043-09-20 מדינת ישראל נ' אבו שהאב
לפני כבוד השופט זהר דולב להמן
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שגיא אבנעים

נגד
הנאשמת
סאמיה אבו שהאב
ע"י ב"כ עו"ד ליל פטישי ועו"ד אלין אלקרינאוי

החלטה

לפניי בקשה לזכות את הנאשמת מהעבירות שיוחסו לה בכתב האישום, מבלי להיזקק לתשובתה לאשמה, בהתאם לסעיף 158 ל-חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חסד"פ**).

כתב האישום ומהלך המשפט

- ביום 23.9.20 הוגש נגד הנאשמת כתב האישום המקורי, המייחס לה עבירות **החזקת נשק שלא כדין**, בהתאם לסעיף 144(א) רישא ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) ו-**החזקת חלק של נשק או תחמושת**, בהתאם לסעיף 144(א) סיפא ל-**חוק העונשין**. כתב האישום תוקן ב-1.8.22 בהוספת 4 עדי תביעה ותוקן שוב (בעיצומה של פרשת התביעה) ב-14.11.22 בהוספת עד תביעה נוסף (לעיל ולהלן: **כתב האישום**).
- על פי עובדות כתב האישום, כחודשיים עובר ל-16.7.20 החזיקה הנאשמת, בצוותא עם אחרים, בחצר בית 184, שכונה 2, בישוב ערערה בנגב (להלן: **החצר והבית**, בהתאמה), אקדח הזנקה מסוג RETAY מודל 1X בקוטר 9 מ"מ, שהוסב לירי תחמושת קליעית בקליבר 9 מ"מ (להלן: **האקדח**) בגרב בתוך שקית שחורה (להלן: **השקית**), מבלי שקיבלה רשות על פי דין להחזיקו. בצמוד לאקדח החזיקה מחסנית (להלן: **המחסנית**) ובה 8 כדורים וב-26 כדורים נוספים, כולם בקוטר 9 מ"מ, מפוזרים בשקית (להלן: **התחמושת**), מבלי שקיבלה רשות על פי דין להחזיקם.
- לאחר מספר דחיות ב-8.2.22, נמסר מענה לכתב האישום בפני סגנית הנשיא, כב' הש' חולתא, במסגרתו כפרה הנאשמת במיוחס לה. לטענת הנאשמת היא לא גרה בבית, אלא זו הכתובת של בן-זוגה. בנוסף נטען כי קיימת בעיה בשרשרת המוצג (להלן: **השרשרת**) ומשכך ביקשה שיעידו כל עדי השרשרת. כן הועלו טענות נגד תמלול תרגיל חקירה (להלן: **המבוקרת**). בנוסף נטען כי לא מדובר בכדורים. כב' סגנית הנשיא קבעה 2 מועדי הוכחות ב-9.6.22 ו-21.6.22, כי על המאשימה לעדכן התייצבות עדיה עד ה-14.4.22. בהמשך התיק הועבר לשמיעה בפני. ב-9.6.22 לא נשמעו הוכחות מהטעמים שפורטו בפרוטוקול והתיק נקבע לתזכורת

ב-15.6.22, לאחר שב"כ המאשימה ציין כי ייתכן שיבקש תיקון כתב האישום. חרף המענה המפורט, שנמסר עוד ב-8.2.22 וחרף הצהרת ב"כ המאשימה ב-9.6.22 - בקשה לתיקון כתב אישום לא הוגשה עד הדיון ב-15.6.22 ואף לא בדיון עצמו. נוכח האמור ובשל מחלת הנאשמת לא היה מנוס מביטול דיון ההוכחות ב-21.6.22 ותחת זאת נקבעו מועדים ב-8.11.22 ו-10.11.22 וכי על המאשימה לעדכן התייצבות עדיה עד 28.9.22. בהמשך נעתרתי ל-2 בקשות לתקן כתב האישום ולהוסיף 5 עדים חרף חלוף הזמן מהגשת כתב האישום המקורי ומסירת המענה מהנימוקים שפורטו בהחלטותיי. בשל נסיבות אישיות של המותב ושינויים בתכנית העבודה שונו מועדי שמיעת ההוכחות ופרשת התביעה נשמעה ב-10.11.22 ו-14.11.22. מועדי הוכחות נוספים שהיו קבועים ל-22.11.22 ו-13.12.22 בוטלו לבקשת ההגנה. לאחר מספר דחיות ב-6.2.23 הוגשה בקשת ההגנה לזכות הנאשמת בטרם תשיב לאשמה (להלן: **בקשת הנאשמת**). ב-14.3.23 הגיבה המאשימה לבקשת הנאשמת (להלן: **תגובת המאשימה**) ונקבע מתן החלטה ב-30.5.23.

4. במסגרת פרשת התביעה העידו 9 עדים [ע"ת/1 רפ"ק אלעד לוי (ע"ת 13 בכ"א) (להלן: **רפ"ק לוי**)], ע"ת/2 רס"ר אשת אישה (ע"ת 11 בכ"א) (להלן: **רס"ר אישה**), ע"ת/3 רס"ר מוהדי אל הוזייל (ע"ת 9 בכ"א) (להלן: **רס"ר אל הוזייל**), ע"ת/4 רס"מ יצחק אזולאי (ע"ת 4 בכ"א) (להלן: **רס"מ אזולאי**), ע"ת/5 רס"מ אסף דיקמן (להלן: **רס"מ דיקמן**), ע"ת/6 רס"מ גלעד צירולניקוב (ע"ת 1 בכ"א) (להלן: **רס"מ צירולניקוב**), ע"ת/7 רפ"ק ניר ששון (ע"ת 5 בכ"א) (להלן: **רפ"ק ששון**), ע"ת/8 רפ"ק איתי בוכריס (ע"ת 3 בכ"א) (להלן: **רפ"ק בוכריס**), ע"ת/9 רס"ר שמוליק קידר (להלן: **רס"ר קידר**) והוגשו מוצגים כמפורט להלן:

מוצגי תביעה

1/ת - צו חיפוש.

2/ת - טופס לוואי למוצגים (שערך ע"ת/6 בכ"א).

3/ת - טופס משלוח מוצגים למעבדה (שערך ע"ת/6 בכ"א).

4/ת - טופס העברת מוצג מסירת שק (שערך ע"ת/7 בכ"א).

5/ת א' עד ג' - חקירת נאשמת מ-4.6.20 (שערך ע"ת/12 בכ"א), חקירת הנאשמת מ-16.7.20 (שערך ע"ת/2), חקירת נאשמת מ-28.7.20 (שערך ע"ת/2).

6/ת - חוות דעת מומחה נשק שנערכה על ידי ע"ת/16 בכ"א.

7/ת - חוות דעת בדיקה ביולוגית, פיתוח ט"א שנערכה על ידי ע"ת/17 בכ"א.

8/ת א' ו-ב' - חוות דעת בדיקה ביולוגית ו-תצלום בדיקה (שנערכו ותועדו ע"י ע"ת/18 בכ"א).

9/ת א' עד ד' - קליטת מוצגים (שערך ע"ת/19 בכ"א).

עמוד 2

10/ת - טופס העברת מוצג (שערך ע"ת/ת 20 בכ"א).

11/ת - בקשה למתן היתר להאזנות סתר, לרבות הנימוקים לבקשה, מהם נמחקו חלק מהמילים בהתאם לתעודת החיסיון, והצו עליו חתם כב/סגן הנשיאה הש/ביתן ב-25.5.20.

12/ת א' עד ד' - דיסק האזנות הסתר, תמלולי האזנות סתר שבוצעו, האזנת סתר 316056 לשנת 2020, תמלולי האזנות סתר 315675-2020 ו-תע"צ ע"ת/ת 1 מ-13.8.20. ת/ת 12 הוגש בכפוף לזכות ההגנה לבקש לזמן מי ממפיקי השמע, ככל שתסבור כי קיימת סתירה בין האזנות הסתר שבדיסק ת'12/א לבין התמלילים שבת'12/ב או ת'12/ג'.

13/ת א' עד ג' - דו"פ מ-16.7.20, דוח חיפוש ודיסק המתעד את החיפוש (נערכו ותועדו ע"י ע"ת/ת 3).

14/ת - דו"פ שערך ע"ת/ת 4.

15/ת - דו"פ שערך ע"ת/ת 5.

16/ת - דו"פ שערך ע"ת/ת 5.

17/ת - דו"פ שערך ע"ת/ת 7 ב-16.7.20.

18/ת - אישור חתום על ידי ע"ת/ת 8 מ-16.07.20, כי האקדח שנתפס הוא נשק וכי פרק את האקדח בשעת החיפוש.

19/ת - דו"ח ביצוע מ"ט 64/20 מ-16.7.20 שערך ע"ת/ת 9.

20/ת א' עד ג' - החסן נייד המתעד תרגיל חקירה "מבוקרת" מ-16.07.20 בין הנאשמת לבין עמרן אבו ערר ו-2 תמלילים.

מוצגי הגנה

1/ה - שרטוט שערך ע"ת/ת 4 במהלך עדותו בבית המשפט ב-10.11.22.

2/ה - שרטוט שערך ע"ת/ת 6 במהלך עדותו בבית המשפט ב-10.11.22.

עובדות מוסכמות ויריעת המחלוקת

5. מהמענה לכתב האישום, מהראיות ומסיכומי ב"כ הצדדים עולה תמונה עובדתית שלגביה אין מחלוקת ונפרסה יריעת המחלוקת, כמפורט להלן:

א) מר נאסף אבו עראר (להלן: **נאסף**) הוא בן זוגה של הנאשמת ומר עמרן אבו עראר (להלן: **עמרן**) הוא בנה של הנאשמת.

(ב) בחצר הבית נתפסו האקדח, המחסנית ובה 8 כדורים ו-26 כדורים נוספים, כולם בקוטר 9 מ"מ, כולם בשקית (ראו סעיפים 18 ו-21 לבקשת הנאשמת).

(ג) מחוות דעת המעבדה הביולוגית (ת8א) עולה כי כל הממצאים הפורנזיים על גבי האקדח והכפפה שנתפסו הם של עמרן או בעל פרופיל זכרי אחר.

(ד) נאיף הוא המחזיק בבית ובחצר.

(1) בעוד שלטענת המאשימה נאיף מחזיק בבית ובחצר יחד עם הנאשמת - לטענת הנאשמת, לא הובאה כל ראיה לכך שהיא מחזיקה בבית ובחצר, אלא מדובר בביתו של נאיף, בן זוגה. במסגרת טענה זו נטען, כי הנאשמת מתגוררת בבית 186, בשכונה 2, בישוב ערערה בנגב (להלן: **הבית הנטען**). כתובת הבית הנטען מופיעה בכתבי האישום (המקורי והמתוקנים, שהוגשו לאחר מסירת המענה המפורט).

(2) כך ובהתאם לכך, על פי טענת הנאשמת בבקשתה, לא מתקיימת "**חזקת המקום**" הקבועה בסעיף 144(ד) ל-**חוק העונשין**.

(ה) הנאשמת לא חולקת על קבילות האזנות הסתר (ת12) וכי היא הדוברת בשיחות, בהן נשמעים נאיף ועמרן משוחחים זה עם זה ועם הנאשמת. אין חולק שמהשיחות עולה כי עמרן מחזיק "**דבר אסור**" וכי ביקש מהוריו (נאיף והנאשמת) שיחפו עליו, מאחר שהוא (עמרן) ביצע עבירה (סעיפים 36-39 לבקשת הנאשמת).

(1) לטענת הנאשמת, השיחות לא מלמדות על כך שהנאשמת החזיקה באקדח, במחסנית ובתחמושת, ואף לא שאלו הוחזקו בידי נאיף ועמרן או מי מהם בידיעה ובהסכמתה. במסגרת טענה זו נטען, כי גם אם הנאשמת היתה מודעת לכך שעמרן החזיק "**דבר אסור**", אין בכך כדי ללמד כי ידעה היכן הוחזק וכי החזקתו נעשתה בהסכמתה.

(2) משכך טענה הנאשמת בבקשתה, כי לא מתקיימות דרישות הבסיס של "**החזקה קונסטרוקטיבית**", שהן ידיעה והסכמה (בהתאם להגדרת "**החזקה**" בסעיף 34כ"ד ל-**חוק העונשין** ובפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשמת בבקשה).

(3) עוד נטען, כי בהינתן השיחות התקיימו למעלה מחודש עובר לתפיסת האקדח, המחסנית והתחמושת, ומאחר שבשיחות לא דובר באופן מפורש על האקדח, המחסנית והתחמושת, התואמים לאלו שנתפסו, או על מקום המסתור, התואם למקום תפיסתם - לא ניתן לקשור בין השיחות לבין האקדח, המחסנית והתחמושת.

(ו) ב-16.7.20 (מועד תפיסת הנשק, המחסנית והתחמושת במקום) תועדו בהאזנת סתר שיחה שהתקיימה בין הנאשמת לבין עמרן (לעיל ולהלן: **המבוקרת**) ושיחה נוספת שהתקיימה בין עמרן לבין נאיף (ת20).

לטענת הנאשמת, המבוקרת זו ראייה לא קבילה, משום שלא ניתנה הסמכה לביצועה, בהתאם לסעיף 18(1)(ב) ל-חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979 (להלן: חה"ס).

6. יריעת המחלוקת היא אם כך בשאלה אם הובאו ראיות, ברמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, לקיומם של אלו:

(א) "חזקת המקום", המתבססת על קיומה של זיקה בין הנאשמת לבין הבית והחצר, בה נתפסו האקדח, המחסנית והתחמושת.

(ב) "החזקה קונסטרוקטיבית", המתבססת על ידיעתה והסכמתה של הנאשמת להחזקת האקדח, המחסנית והתחמושת בחצר הבית על ידי עמרן ונאיף, או מי מהם.

(ג) קבילות תרגיל החקירה "מבוקרת".

טענת "אין להשיב לאשמה" - המסגרת הנורמטיבית

7. סעיף 158 ל-חסד"פ שכותרתו "זיכוי בשל העדר הוכחה לכאורה" קובע, כי בתום פרשת התביעה, על בית המשפט לבחון אם עמדה המאשימה בנטל ה"הוכחה לכאורה" להוכחת האשמה המיוחסת לנאשמת, כהאי לישנא - "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין...".

8. ב-ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' כחלון ואח', פ"ד לב(1) 170, 179-180, אליו הפנו ב"כ הצדדים (להלן: הלכת כחלון), סיכם כב' הש' (כתוארו אז) שמגר את אמות המידה ואבני הבוחן לפיהן תבחן טענת "אין להשיב לאשמה" (ההדגשות לא במקור - זד"ל):

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכ"א. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא..., ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: ... את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה:

א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או
ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן...
אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח

לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

[וראו גם סעיף 6 לפסק-דינו של כב' הש' חשין (כתוארו אז) ב-ע"פ 26/49 **היועץ המשפטי לממשלה נ' חמדאן**, פ"ד ב 837, 839ב'ה' (להלן: **פס"ד חמדאן**) ו-פסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) אגרנט ב-ע"א 28-49 **זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל**, פ"ד ד 504, 526-528 (להלן: **פס"ד זרקא**), המאזכרים ב-הלכת כחלון].

9. טענת "אין להשיב לאשמה" נבחנת בהנחה שראיות התביעה - אפילו הן לא שלמות ואף אם קיימת, כבר בשלב זה, מסכת ראיות סותרת - יזכו למלוא האמון והמשקל הראייתי, שכן "**השאלה היא: האם ההוכחות שהובאו על-ידי הקטגוריה, ללא שקילה של קבוצה כנגד קבוצה, יש בהן כדי להטיל על המשיב להשיב על ההאשמה ולתת הסבר לאשר הוכח לכאורה, ואם לאו?**" [ראו סעיף 9 לפס"ד של כב' הש' חשין ב-**ענין חמדאן**, ע' 1840]. קרי, בשלב זה של ההליך, בתום פרשת התביעה, די בקיום ראיות בסיסיות ואף דלות להוכחת יסודות העבירות כדי לחייב נאשמים להשיב לאשמה, וכדי להעביר נטל הבאת הראיות לכתפם. הנטל בו חייבת המאשימה לעמוד בשלב זה שונה מהנטל בו עליה לעמוד בסיום המשפט, שכן אין דין "**הוכחה... לכאורה**" [סעיף 158 ל-**חסד"פ**] כדין "**הוכחה מעבר לספק סביר**" [סעיף 34כב ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977] הנדרשת בסיומו של ההליך. כך קבע כב' הש' (כתוארו אז) אגרנט ב-**פס"ד זרקא** בעמודים 526-527 (ההדגשות לא במקור - ז"ל) -

"המושג 'הוכחה לכאורה'... פירושו, אותה כמות של עדות שהקטגוריה חייבת להביא בשלב הראשון של המשפט לשם קיום החובה מס' 2 המוטלת עליה - ואשר תספיק - אם בסוף הדיון יתן בית המשפט אימון בה וייחס לה את המשקל הראוי - כדי הרשעת הנאשם בעבירה הנדונה...

בזמן הזה אין בית המשפט נותן את דעתו כלל על מהימנותם של העדים או על הערכת המסיבות שעליהן הצביעו..."

ראיות נסיבתיות, נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות בראי טענת "אין להשיב לאשמה"

10. ההלכה הנוגעת להרשעה על סמך ראיות נסיבתיות והמבחן התלת-שלבי נסקרה לאחרונה בסעיפים 18-21 לפסק דינו של כב' הש' אלרון ב-ע"פ 3965/22 **טל נ' מדינת ישראל** (30.3.23) (להלן: **ענין טל**) וכך סוכמה בסעיף 18 ל-**ענין טל** (ההדגשות לא במקור - ז"ל) -

"המודל התלת-שלבי, בשלב הראשון, כל ראיה נסיבתית נבחנת בפני עצמה כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני, נבחנת מסכת הראיות בכללותה לצורך קביעה אם היא מסבכת את הנאשם בביצוע העבירה; ובשלב השלישי מועבר הנטל אל הנאשם להציע הסבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתיות, העשוי להותיר ספק סביר באשר למסקנה הלכאורית בדבר אשמתו של הנאשם".

11. ברי כי כאשר "**המודל התלת-שלבי**" מיושם על טענה כי "**אין להשיב לאשמה**", לא ינתן משקל

להתרשמות ממהימנות העדים וברי, כי ככל שבית המשפט יגיע למסקנה שהמאשימה עמדה בשלבים הראשון והשני - ודי לה ב"ראיות בסיסיות אם כי דלות" כדי לעמוד בהם - מועבר הנטל אל הנאשמת להציע סבר חלופי למערכת הראיות הנסיבתיות, שיעלה ספק סביר. ודוק, הסבר כזה "נדרש להיות בעל אחיזה ריאלית בחומר הראיות, עליו לעמוד במבחני השכל הישר וניסיון החיים ועליו להקים ספק אמיתי ומהותי העולה בקנה אחד עם מארג הראיות הנסיבתיות... אין להסתפק באפשרות תיאורטית או דחוקה שמעלה המערער כדי לכרסם באשמה הניכרת מהראיות הנסיבתיות..." [סעיף 19 ל-ענין טל. ההדגשות לא במקור - זד"ל].

דין והכרעה

12. בהינתן השלב בו אנו מצויים, במסגרתו די ב"ראיות בסיסיות אם כי דלות" ובהינתן העובדות המוסכמות ויריעת המחלוקת - ראיתי לנכון לאחד את השלבים הראשון והשני במסגרת בחינת קיומן של ראיות להוכחת "חזקת המקום" ולהוכחת "החזקה קונסטרוקטיבית", כפי שיפורט להלן. למען הסר ספק כל הקביעות להלן הן לשלב זה של ההליך, מבלי לקבוע ממצאי מהימנות.

ראיות לקיומה של חזקת המקום

13. ראיות המבססות קיומה של זיקה בין הנאשמת לבין הבית והחצר, בה נתפסו האקדח, המחסנית והתחמושת (להלן: **המקום**), בעוצמה הנדרשת לשלב זה של ההליך, ואלו הן:

(א) אין חולק שנאיף הוא בן זוגה של הנאשמת וכי הוא המחזיק במקום.

(ב) אין חולק כי ביום 16.7.20 נכחה הנאשמת במקום בעת ביצוע החיפוש ונעצרה במקום. לא מצאתי לנכון לדון בטענות לגבי עדותו של ע"ת/8 רפ"ק בוכריס, שכן בשלב זה של ההליך בית המשפט לא נדרש לבחינת משקלן ומהימנותן של הראיות.

(ג) מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי מגרסת הנאשמת במשטרה עולה שהיא גרה עם נאיף בבית. כך בחקירתה הראשונה סיפרה כי ביום בו היה אירוע ירי עמרן ונאיף יצאו מוקדם מהבית, כי עמרן לא חזר הביתה באותו יום וכשנשאלה "מה היה המרחק מאיפה שהיה הירי לבית שלכם?" השיבה "הירי היה בחניה השנייה לא בחנייה שלי בכלל". כשהוטח בה כי לבעלה יש בית נוסף, השיבה "כן. אבל נאיף לא גר שם נאיף גר אצלי. זה הבית של אבו עראר טורפה" (ת/5א, שורות 23-16, 34-31. כל ההדגשות לא במקור - זד"ל).

בחקירה השנייה, כפרה הנאשמת בהחזקת נשק בביתה וטענה כי רבים נכנסים ויוצאים מהמקום - אך לא רק שלא כפרה בכך שהחיפוש במהלכו נתפסו הנשק, המחסנית והתחמושת בוצע בביתה, אלא אף ביקשה לטעון תחילה כי הוא לא מגודר, אולם חזרה בה מטענה זו ומסרה "עשיתי גדר חדש בגלל הילדים" (ת/5ב, שורות

(46-49, 55-60).

בחקירתה האחרונה מסרה הנאשמת כי במהלך החיפוש היתה במטבח (ת/5ג, שורה 32), וכי עמרן קנה סוס שנאיף הוציא מביתם (ת/5ג, שורות 25-29). על חלק מהשאלות לגבי שיחות האזנת הסתר לא השיבה, על חלק מהשאלות מסרה תשובות מיתממות ומתחמקות, ובאחת הפעמים השיבה "הנשק הזה לא היה בבית" - אולם באף שלב לא טענה כי לא גרה במקום (ת/5ג, שורות 25-32, 81-83, 132-146).

(ד) גם מהאזנות הסתר עולה כי הנאשמת גרה במקום, כך לדוגמא בשיחה 133 מתוך ת/12ג אומרת הנאשמת לעמרן "רק לחניה שלנו באים... לחניה שלנו ארבע פעמים, רציתי להגיד לאבא שלך להחזיר הביתה היום לאכול ארוחת ערב" עמרן אומר לנאשמת "אני רוצה לחזור הביתה..." והנאשמת משיבה לו "תתפוס המשטרה חבל..." ובהמשך "עוד מעט חיפוש יבוא עלינו..." בשיחה 134 מתוך ת/12ג עמרן ביקש מהנאשמת שתשלח לו ציוד ובגדי החלפה, דבר שיש בו לכאורה ללמד על מגורים באותו בית ולמצער באותו מתחם. דברים דומים עולים גם בשיחה 2 ב-ת/12ב, שם אומרת הנאשמת לעמרן כי מסוכן עבורו לחזור "הביתה" שכן הוא מבוקש וכי כשהמשטרה הגיע "אבא שלך, (לא ברור) לחדר הפנימי, ולא ראו אותו". בשיחה 375 מתוך ת/12ב עלה שהנאשמת העבירה את הטלפון לנאיף מיד לאחר שעמרן ביקש לשוחח עימו, לאחר שהשיבה לשאלתו כי נאיף "עירני" ולא ישן - דבר שיש בו כדי ללמד על כך שהנאשמת ונאיף נמצאים באותו בית ובשיחה 529 אמרה הנאשמת "הבית שלנו" (כל ההדגשות לא במקור - זד"ל).

14. מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה כי בכל הנוגע לטענת הנאשמת שאנשים רבים באים ויוצאים מהמקום, כעולה מ-ת/5ב, ולטענת ההגנה כי הנאשמת לא ידעה שבעלה ובנה מחזיקים במקום אקדח, מחסנית ותחמושת, שהובאו למקום שלא על ידי הנאשמת - קבע בית המשפט העליון כי אין בכך כדי לבטל את חזקת המקום הקבועה בסעיף 144(ד) ל-חוק העונשין, אלא יש להתאים מידת ההוכחה שהנאשמת תדרש לעמוד בה לנסיבות המקרה שלפניי [ראו סעיף 13 לפסק דינה של כב' הש' רונן ב-ע"פ 930/22 חטיב נ' מדינת ישראל (31.7.22) (להלן: ענין חטיב) אליו הפנה ב"כ המאשימה, אשר דן במי שהוביל נשק יחד עם אחר שהכניסו לרכב והחזיק בו ברכב]. ב-ענין חטיב הפנתה כב' הש' רונן ל-ע"פ 4941/90 מדינת ישראל נ' אלוש, מו(4) 181 (1992) (להלן: ענין אלוש), בו קבע כב' הש' מצא, בסעיף 6 לפסק דינו, לגבי מי שהחזיק יחד עם בני משפחה אחרים בחצר בה נתפסו כלי נשק שונים -

"... בידוע, אמנם, שחזקה שבדין מעבירה לכתפי הנאשם את נטל השכנוע, ומשמעות הדבר היא, שעליו להביא הוכחה לסתירת החזקה במידה הנדרשת מתובע במשפט אזרחי, ואין הוא יוצא ידי חובה בהבאת ראיה שיש בה אך כדי לעורר ספק... אך ברי, שמידת ההוכחה הנדרשת עשויה להשתנות ממקרה למקרה..., ובקביעתה יש להתחשב, בין היתר, גם ביכולתו האובייקטיבית של הנאשם להוכיח, על רקע הנסיבות העובדתיות הקונקרטיות, את העובדה השלילית הנדרשת לסתירת החזקה.

לא למותר להוסיף, בהקשר זה, שמן הפן העובדתי... ארון המטבח והצריף, בהם נמצא הנשק, ניצבו בחצר הבית שבהחזקת המשיב ובני משפחתו בלבד ושימשו לאחסון חפציהם.

החלת חזקתו של סעיף 144(ד), בנסיבותיו של המקרה הנדון, איננה מעוררת כל קושי ביחס ליכולתם של הנוגעים בדבר להביא ראיה לסתור."

15. עולה מהמקובץ, כי הובאו ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך לקיומה של זיקה בין הנאשמת למקום ולכך שהנאשמת החזיקה במקום יחד עם בעלה נאיף. משכך, נכון לשלב זה מתקיימת "**חזקת המקום**", בהתאם לסעיף 144(ד) ל-**חוק העונשין** לפיו "**מקום שנמצא בו נשק, רואים את מחזיק המקום כמחזיק הנשק כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר**". מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה כי ככל שהנאשמת מבקשת להוכיח עובדה שלילית הנמצאת בידיעתה הבלעדית, קרי שהיא לא מתגוררת במקום חרף ראיות אלו - נטל הבאת הראיות בנקודה זו עובר לשכמה [ראו סקירתו המקיפה של כב' הש' עדן בסעיף 26 לפס"ד של בע"פ 15357-01-20 **בן לולו נ' מדינת ישראל** (22.12.20) והאסמכתאות שם לגבי הנטל המשני, נטל הבאת הראיות, אשר יכול לעיתים לעבור לכתפי הנאשמים, כשיש להוכיח "**יסוד שלילי**", הנמצא בידיעתם]. לא די בכך שבכתבי האישום צוינה בפרטי הנאשמת כתובת שונה מזו שצוינה בפרק העובדות. לכך יש גם להוסיף כי מהראיות עולה שמדובר במתחם מגודר ובו שני מבני מגורים. כאן המקום להביא קביעת כב' הש' רונן בסיפת סעיף 13 ב-**ענין חטיב** -

"יש להבהיר היטב: בכל המקרים בהם הוכחה חזקתו של הנאשם במקום בו נתגלה הנשק, תחול החזקה שבסעיף 144(ד) ותחייב את הנאשם להציג ראיות על מנת להפריך אותה; התשובה לשאלה מה מידת הראיות שיספיקו על מנת לסתור את החזקה, היא שתשתנה בין מקרה למקרה בהתאם לנסיבותיו, אך לא עצם תחולתה של החזקה."

אשר על כן מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי נטל הבאת הראיות עבר אל כתפי הנאשמת ועליה להביא ראיות להפריך "**חזקת המקום**".

ראיות לקיומה של החזקה קונסטרוקטיבית

16. זאת ועוד, הובאו ראיות, המספיקות לשלב זה של ההליך, גם לכך שהנאשמת ידעה על החזקת הנשק, המחסנית והתחמושת במקום וכי החזקתם נעשתה בהסכמתה:

(א) כאמור לעיל, אין חולק כי הנאשמת היא הדוברת בשיחות שנקלטו בהאזנת הסתר (12/ת) שעל קבילותן אין מחלוקת. אין חולק כי בשיחות נשמעת הנאשמת משוחחת עם עמרן, המשוחח גם עם אביו נאיף לסרוגין. ההגנה אישרה כי מהשיחות עולה שעמרן החזיק "**דבר אסור**", כי ביקש מהוריו (נאיף והנאשמת) שיחפו עליו, מאחר שביצע עבירה (סעיפים 36-39 לבקשת הנאשמת). די באלו כדי לבסס ראיות - למצער ראיות המספיקות לשלב זה של ההליך - לכך שהחזקת "**דבר אסור**" על ידי עמרן נעשתה בידיעתם ובהסכמתם של הוריו, קרי הנאשמת ונאיף, שאף היו נכונים לסייע לו ולחפות עליו.

(ב) מקובלת עלי עמדת ב"כ המאשימה, כי האזנות הסתר הן ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך ללמד כי "**הדבר האסור**" הנ"ל הם האקדח, המחסנית והתחמושת, אשר הוחזקו בידיעתה ובהסכמתה של

הנאשמת, בהינתן אלו:

(1) בשיחה 133 הנאשמת אמרה לעמראן כי אם יחזור - הוא עלול להתפס על ידי המשטרה, שכן אלו מגיעים למקום ובקרב יערכו בו חיפוש;

(2) בשיחה 375 ביקש עמראן מהנאשמת לשוחח עם אביו ובהמשך ביקש מאביו **"תשים את הטלפון על האוזן"** ושאל **"איפה הדבר?"**. עמראן אמר כי רוצה למוכרו ולהביא **"אחר יותר טוב ממנו"** ושאל **"הכדורים איתו נכון?... הכדורים בתוכו עדיין באותו מקום..."**. נאיף השיב **"אני אשאל את אמא שלך..."** והעביר הטלפון חזרה לנאשמת. גם לנאשמת אמר עמראן **"תשימי את הטלפון על האוזן"** ולשאלתו **"איפה הדבר?"** השיבה הנאשמת **"למה מה יש?"** - לא שאלה מהו **"הדבר"**, לא אמרה שהיא לא יודעת על מדובר ולא תמחה מדוע נשאלת. משכך לכאורה ידעה מהו **"הדבר"** עליו בנה מדבר. כאשר עמראן אמר כי מישוה רוצה את **"הדבר"** - הנאשמת הזהירה **"עמראן הטלפון במעקב"** ולכן שלא יתקשר, גם לא בווטסאפ. קרי, הנאשמת היתה מודעת היטב לפליליות **"הדבר"** והסכימה להחזקתו;

(3) בשיחה 376 תמחה הנאשמת על דברי בנה **"אנחנו לא קשורים לדבר הזה?"**. עמראן הסביר לנאשמת כי מאלק רוצה למוכרו ולהביא אחר במקומו. באותה שיחה נענתה הנאשמת להצעת בנה שישלח לה תמונות של **"הדבר"**;

(4) כשהוטח בנאשמת כי מצאו תמונה של אקדח השיבה **"זה מהפייסבוק"**. לאחר מכן חזרה בה וטענה כי עמראן לא שלח לה, לא ראתה, לא יודעת ולא זוכרת (**ת/5** שורות 109-92).

(ג) למעשה ההגנה לא חולקת כי בהאזנות הסתר בכלל ובפרט בשיחות 375 ו-376 יש בסיס ראיתי לטענה כי הנאשמת היתה מודעת והסכימה להחזקת אקדח, מחסנית ותחמושת במקום, אלא נטען כי נוכח חלופ הזמן ממועד השיחות ועד לתפיסתם במקום - לא הובאו ראיות לכך שהאקדח, המחסנית והתחמושת שנתפסו הם אלו שעליהם דיברו, גם בהינתן כי בשיחות לא דובר על מקום המסתור בו נתפסו. לביסוס טענה זו של ההגנה - על הנאשמת להשיב לאשמה ולהציג תיזה קוהרנטית שתתיישב עם הראיות שנסקרו לעיל, ומקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי לא די בטענות ההגנה לגבי פרשנות אחרת לדברים שנאמרו על ידי הנאשמת, עמראן ונאיף (כפי שנקלטו בהאזנות סתר). קל וחומר בהינתן התנהלות הנאשמת בחקירתה **ת/5** כשהוטחו בה השיחות: על חלק מהשאלות לא השיבה כלל, על חלק מהשאלות מסרה תשובות מיתתמות ומתחמקות, לרבות התשובה **"אולי אנחנו מדברים על אבטיח למה רק על נשק"** ובאחת הפעמים השיבה **"הנשק הזה לא היה בבית"** (**ת/5**, שורות 32-25, 83-81, 146-132). ההדגשה לא במקור - זד"ל).

17. עולה מהמקובץ, כי עלה בידי המאשימה להביא ראיות מספיקות לשלב זה של ההליך לכך שהנאשמת ידעה

והסכימה להחזקת הנשק, המחסנית והתחמושת במקום. משכך, בשלב זה ניתן לקבוע כי מתקיימת גם "החזקה קונסטרוקטיבית", בהתאם לסעיף 34כד ל-חוק העונשין, לפיו "החזקה" - שליטתו של אדם בדבר המצוי... בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד" [ההלכה בדבר "החזקה קונסטרוקטיבית", במקרה בו הואשמו 11 בני חבורה בהחזקת אקדח אחד, בביתו של אחד מהם, סוכמה בסעיפים 18-19 לפסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) פוגלמן ב-ע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' חרבוש ואח' (9.6.10), אליו הפנה ב"כ המאשימה (להלן: ענין חרבוש). בין האסמכתאות שאזכרו ב-ענין חרבוש, אוזכר גם פסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) ברק בדעת מיעוט ב-ע"פ 250/84 הוכשטט נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(1) 813, אשר לימים הפך להלכה].

קבילות "המבוקרת"

18. כאמור לעיל, במהלך חקירת התיק בוצעו שני תרגילי חקירה אשר תועדו ב-מ"ט 64/20 על ידי ע"ת/9 רס"ר שמואל קידר, כעולה מ-ת/19 - דו"ח ביצוע מ"ט 64/20 מיום 16.07.20, שערך ע"ת/9. אחד מתרגילי החקירה שיחה שהוקלטה בין הנאשמת לבין בנה, עמראן (לעיל ולהלן: המבוקרת). ההחסן הנייד עליו תועדה המבוקרת הוגש וסומן ת/20א לאחר שנדחתה התנגדות ההגנה ו-2 תמלילי המבוקרת הוגשו וסומנו ת'20ב ו-ת/20ג בהסכמתה ההגנה.

19. כפי שקבעתי בהחלטתי מיום 14.11.22, בהתאם לסעיף 8(1)(ב) (ל-ח"ס), האזנה לשיחה ברשות הרבים תהא קבילה ובתנאי שנעשתה "בידי מי שהסמיכו לכך קצין משטרה מוסמך". הסמכת קצין משטרה מוסמך יכולה להינתן לאדם מסוים או ליחידה מסוימת, לפרקי זמן שונים. קצין המשטרה המוסמך, שהוא עובד ציבור, יכול להסמיק אדם לביצוע פעולה מסוימת גם "תוך נקיבת שם התפקיד; כך אין מניעה לכך, שהסמכה אחת תתייחס לקבוצה אחת של נושאי משרה מוגדרים ולא אל אחד מהם בלבד". בסעיף 3 לפסק דינו ב-ע"פ 598/80 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 393 (להלן: ענין כהן), בדונו בטענה ההגנה נגד קבילות שיחה מבוקרת, אשר התקיימה בין עצורים בבית המעצר, קבע כב' הש' (כתוארו אז) שמגר -

"סעיף 25 לפקודת הפרשנות [נוסח חדש] קובע, כי עובד ציבורי, שהוסמך על-פי חיקוק להסמיק אדם או להטיל עליו חובה, רשאי לעשות כן אם בנקיבת שמו של האדם ואם בנקיבת שם משרתו. מכאן כי ניתן היה להסמיק על-פי סעיף 8 הנ"ל גם תוך נקיבת שם התפקיד; כן אין מניעה לכך, שהסמכה אחת תתייחס אל קבוצה של נושאי משרה מוגדרים ולא אל אחד מהם בלבד".

20. ע"ת/9 הוא שוטר, אשר עבר הכשרה לעריכת מעקב טכני על ידי משטרת ישראל. בתום ההכשרה שביצע קיבל הסמכה כדין. ברי כי לו המאשימה היתה מוסרת לידי ההגנה את כתב ההסמכה שניתן ל-ע"ת/9 או ליחידת מ"ט של ימ"ר נגב, היה נחסך זמן שיפוטי רב - אולם אין בהעדרו של כתב ההסמכה כדי ללמד של-ע"ת/9 לא ניתנה הסמכה וכי הוא ביצע את ההקלטה שלא כדין. כאמור לעיל, ע"ת/9 ביצע ההקלטה במסגרת תפקידו, בהתאם להוראות שקיבל, לאחר שקיבל הסמכה, בעקבות הכשרה ספציפית לצורך עריכת מעקב טכני, אשר תועד ב-ת/19. כך נקבע בסעיף 10 לפסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) שמגר ב-ע"פ 949/80 שוהמי נ'

מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 62 (להלן: ענין שוהמי) -

"...מבחינת נוסח הדברים הפורמאלי של החוק אמנם די בכך שההאזנה בוצעה על-ידי בעל הסמכה ולמען מטרה מן המפורטות בסעיף 8(1)(ב), ולענין זה אין נפקא מינה, אם בעל ההסמכה ביצע את חיבור המכשיר במו ידיו או פעל לענין זה באמצעות סוכן, שליח או עוזר. פורמאלית אין גם חובה, שבעל ההסמכה ידע מראש לדברי מי יאזינו, והדבר גם מובן, ..., וזו, בין היתר, הסיבה לכך שפטרו את המשטרה מן התנאי של קבלת היתר להאזנה כמשמעותו בחוק הנ"ל, כאשר המדובר במקום מעצר... מבחינת מילותיו של החוק כפשוטן, די בכך, כאמור, שבעל ההסמכה הוא שחלש על ההאזנה וכי מטרת המעשה, כפי שנתבררה במשפט, תואמת מטרה מאלו שהוגדרו בחוק;..."

21. בהינתן כל האמור לעיל, מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי בשלב זה עבר נטל הבאת הראיות אל ההגנה להביא ראיות נגד "חזקת תקינות המינהל", לפיהן ע"ת/9 לא קיבל הסמכה. זאת ועוד, כפי שנקבע בסעיפים 9 ו-11 לפסק דינו של כב' הש' ברק (כתוארו אז) ב-ע"פ 639/79 אפללו נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(3) 561, 573 אליו הפנה ב"כ המאשימה -

"על יסוד העיקרון הכללי, כי דין הקלטה כדין כל ראייה אחרת אשר התביעה מבקשת להגיש. ראייה זו מוגשת על ידי התביעה במסגרת פרשת התביעה, תוך שהתביעה מוכיחה את קבילותה לכאורה. ומשהניחה לכאורה את היסודות הקבועים לקבילותה הופכת היא לקבילה על תנאי. אם ההגנה מתנגדת לקבילותה, רשאית היא, במהלך פרשת הסנגוריה, להביא ראיות משלה להוכחת אי-קבילותה. ההחלטה הסופית תיפול בהכרעת-הדין" "לענין הקלטה מן הראוי הוא שיחול העיקרון הכללי, המקיים את הסדרים הרגילים במשפט, לפיהם תביא התביעה את ראיותיה במסגרת פרשת התביעה, תוך שתביא הוכחות לכאורה לקבילותה של ההקלטה, ואילו ההגנה ברצותה, תביא במסגרת פרשת הסנגוריה את ראיותיה היא, והחלטתו של בית-המשפט תבוא בהכרעת הדין. זהו הסדר המקובל לענין קבילותה של כל ראייה, וזהו אף הסדר שמן הראוי כי יחול על קבילותה של הקלטה"

22. אשר על כן לא ראיתי לנכון לעיין מחדש בהחלטתי מיום 14.11.22 לגבי קבילות המבוקרת. חרף זאת, מצאתי לנכון לשוב ולהידרש להתנהלות המאשימה בתיק שלפני, אשר לא הציגה את כתב ההסמכה ולא הביאה ראיה ישירה לכך שקצין מוסמך הורה על עריכת המבוקרת. כפי שקבע כב' הש' (כתוארו אז) שמגר בסעיף 10 לפסק דינו ב-ענין שוהמי "...אין ספק כי התביעה בבית-משפט קמא גרמה לפחות לסיבוכו ולסרבולו של הדיון, על-ידי כך שוויתרה בבית-משפט קמא על עדות גיתאית. יתרה מזאת, גם דרך פעולתה של המשטרה במקרה דנן הוסיפה לאי הבהירות...". זאת כי -

"סעיף 8 אמנם פוטר מחובת היתר, אך לאור מגמת המחוקק כביטוייה בחוק הנ"ל אין להפוך את ההאזנה במקום המעצר לפעולה, המתנהלת כאילו ללא פיקוח, הכוונה וביקורת... מבחינת קיום רוחו של החוק ובוודאי למען המינהל התקין, ראוי היה כי בעלי ההסמכה ינהלו רישום קבע, בו יפורט, בין היתר, מי המחליט, מי מבצע את הפעולות הכרוכות בהאזנה, מי המפענח, מה היעדים ומה הם המועדים... הנני חוזר ומדגיש, חוק האזנת סתר נועד להגביל את ההתערבות הבלתי מורשית בפרטיות ולצמצמה לצורכי פעולות מוגדרות,

שחיוניות טמונה בעצם מהותן, אולם יש לקיים מגמתה של החקיקה גם בתחום החירה הפלילית, וזאת על-ידי הקפדה על פעולה, הנעשית למטרות מוגדרות ותוך החלטה מפורשת ומודעת בכתב של המוסמכים לכך..."

כן ראו סעיף 4 לפסק דינו של כב' הש' (כתוארו אז) שמגר ב-ענין כהן -

"כוונת המחוקק, כפי שהיא עולה מנוסחו של סעיף 8(1)(ב), היא כי איש המשטרה מן השורה לא יבצע האזנה על דעת עצמו - אף אם מדובר בהאזנה ברשות הרבים - אלא יקבל תחילה את רשותו של איש משטרה בדרג בכיר, כמוגדר שם".

קיומו של תוכן מפליל במבוקרת

23. כפי שציינתי לעיל, די בראיות הקיימות, ודאי בהצטברותן יחד, כדי להוביל בשלב זה למסקנה שיש לדחות טענת ההגנה כי אין להשיב לאשמה, אף ללא היזקקות למבוקרת. הגם שקיומה או העדרה של הפללה לא משליכים על קבילות ואף לא על משקל הראיה, מצאתי לנכון לציין עיון בתמלילי המבוקרת (ת/20ב' ו-ת/20ג') מעלה שיש תוכן מפליל במבוקרת, כך שיש לדחות טענת ההגנה גם בענין זה. התוכן המפליל כולל דברי הנאשמת לבנה עמרן "ט.א. תפסו עליה" ודברי עמרן לנאשמת "אמרתי לך אמא אל תחבי כלום בבית... אמרתי לכם אל תשאירו כלום בבית" והשיחה של השניים לגבי תמונת הנשק ששלח עמרן לנאשמת, שאמרה לבנה "טלפון שלי אין בו כלום, מה יש בו הטלפון שלי". עמרן השיב "יש בו התמונה של הווצאפ... פעם ששלחתי לך" והנאשמת בתגובה "ולמה לא מחקת אותם". בהמשך הטיח עמרן באמו הנאשמת "את אשמה אימא... הינו מוצאים אותו החוצה מזמן" [קובץ 4 ב-ת/20ב]. בתמלול הנוסף נרשמו דברים אלו ונוספים, כאשר עמרן אומר לנאשמת "אמא עכשיו נמצאת מתחת". הנאשמת עונה "לא". עמרן שואל "או בפנים בתוכה" הנאשמת עונה "ממלוא בתוכה". גם כאן תומללה ההטחה של עמרן באמו "את אשימה אמא, פעם הבא אל תשימי כלום... יתפסו אותו בחוץ ולא אצלנו... הטעות מצלך את נשארית בשקט ואומר תביא... הינו מוצאים אותו בחוץ...". הנאשמת השיבה "רק שלא תפסו". עמרן בתגובה "לא לא את אוכלת אותו" [קובץ מ-16.7.20, משעה 17:00 (4) ב-ת/20ג]. דברים אלו מתקשרים לשיחות בהאזנת סתר, לרבות לגבי משלוח תמונת הנשק מעמרן לנאשמת ולגבי מכירתו ולכאורה יש בהם כדי להוות ראיה מספיקה, למצער לשלב זה של ההליך, לכך שהנאשמת לא רק ידעה והסכימה להחזקת הנשק, המחסנית והתחמושת, אלא אף נטלה בהם חלק פעיל.

השלב השלישי במבחן התלת שלבי - בחינת התיזה החלופית

24. במסגרת השלב השלישי של המבחן התלת-שלבי, על ההגנה להציע הסבר חלופי למסכת הראייתית כולה, כאשר "ההסבר החלופי נדרש להציע גרסה שלמה ביחס למסקנה הנשקפת מהצטברות הראיות הנסיבתיות ולא די בהסבר מזכה ביחס לכל אחת מהראיות בנפרד..., ככל שהמסקנה הלכאורית מעוגנת יותר בחומר הראיות, הן כמותית הן איכותית, כך נדרש ההסבר החלופי ליתן מענה הולם ומבוסס אף הוא למארג הראייתי" [סעיף 20 ל-ענין טל. ההדגשה במקור - זד"ל]. בשלב זה, בטרם נשמעה פרשת ההגנה, לא הוצגה תיזה חלופית ברורה וקוהרנטית, המתיישבת עם המסכת הראייתית שפורטה לעיל ומקובלת

עלי טענת ב"כ המאשימה כי לא ניתן לקבוע ממצאים על סמך השערות ההגנה, מבלי שבוססו בראיות.

סוף דבר

25. עולה מן המקובץ, כי עלה בידי המאשימה להביא ראיות ברף הנדרש לפי סעיף 158 ל-**חסד"פ** ובפסיקה, כי הנאשמת ביצעה, לכאורה, העבירות המיוחסות לה בכ"א. קיום ראיות אלו מחייב את הנאשמת להשיב לאשמה. ברי כי אין בהחלטה זו כדי ללמד על תוצאות ההליך לאחר תום שמיעת כל הראיות והסיכומים.

ניתנה והודעה היום, י"ז סיוון תשפ"ג, 06 יוני 2023, בנוכחות הצדדים.